

Proč Japonsko zaútočilo na USA?

---

 ipovylisť.cz/wordpress/proc-japonsko-zautocilo-na-usa

David Z Moravy

1. září 2024

Americká provokace

Existuje důvodné přesvědčení, že Washington vyprovokoval Japonsko, aby se stalo „obětí agrese“ a přiměl americkou veřejnost k podpoře války. Konkrétně tento názor vyjádřil Kazuhiko Togo, slavný japonský politolog, vysoce postavený diplomat ve třetí generaci, ředitel Výzkumného ústavu světových problémů na Institutu průmyslu v Kjótu, autor více než desítky knih o dějinách diplomacie a mezinárodních vztahů.

Většina Američanů byla proti účasti ve druhé světové válce a považovala ji za evropskou záležitost. Americké úřady proto s Japonskem nejednaly, ačkoliv taková možnost byla, a uzavřely dodávky strategických surovin včetně ropy do Japonského císařství. Japonská elita tento krok vyhodnotila jako válku. Japonská říše by nemohla existovat bez dodávek ropy.

Americká rozvědka měla přístup k japonským kódům, Američané četli veškerou japonskou tajnou diplomatickou korespondenci. Americká (a britská) elita zavírala oči před všemi známkami toho, že Japonsko připravuje útočnou operaci. Z Pearl Harboru byly před japonským úderem staženy pouze letadlové lodě, které se staly hlavní údernou silou flotil v budoucích bitvách v Pacifiku.

Roosevelt a Churchill potřebovali důvod, aby Spojené státy vstoupily do války, a dostali ho. „Den hanby“ změnil postoj americké společnosti. Američané se nyní chtěli pomstít za japonský „zákeřný, zbabělý útok“.

Celou tuto „kuchyni“ velmi dobře ukazuje studie slavného sovětského amerického historika Nikolaje Jakovleva „Pearl Harbor, 7. prosince 1941. Fakta a fikce.“

Americká bitevní loď West Virginia hoří v Pearl Harboru.

“japonský beran”

Po vynuceném „objevení“ Japonska Američany se japonské impérium vydalo cestou modernizace a westernizace. S podporou Západu se Japonsko rychle ukázalo jako velmoc s prvotřídní armádou a námořnictvem . USA a Anglie proměnily Japonsko ve své „beranidlo“ zaměřené na Čínu a Rusko.

Japonsko následovalo cestu vnější expanze a vzalo si příklad od velmocí Západu.

Japonská elita usilovala o vytvoření vlastní koloniální říše a zóny vlivu v Asii a Pacifiku. Rychlý průmyslový rozvoj navíc vyžadoval zdroje a japonské ostrovy na ně byly chudé. V letech 1894–1895 Japonci porazili upadající čínské impérium. Japonsko dobylo souostroví Penghu a Formosa-Tchaj-wan, obdrželo odškodnění, které využilo pro další rozvoj vojensko-průmyslového komplexu, armády a námořnictva.

V letech 1904–1905 Japonsko s podporou Spojených států a Anglie převzalo Ruské impérium. Západ vyzbrojil Japonsko a financoval válku na Dálném východě, která se stala zkouškou na světovou válku. Strategické chyby ruské elity v předválečném a válečném období vedly k porážce a ztrátě Jižního Sachalinu, Port Arthuru a Dalnyho, jižní části Mandžuské železnice, pozic v Koreji a Mandžusku. V roce 1910 Japonci zajali Koreu.

Během 1. světové války Japonci profitovali z německého majetku v asijsko-pacifické oblasti. Japonské pokusy získat větší podíl „světového koláče“ na úkor Číny byly však dohodou odmítnuty. Japonsko se zúčastnilo intervence v Rusku po rozpadu Ruské říše a vypuknutí občanské války.

Japonci se snažili získat oporu na ruském Dálném východě a podporovali nárazníkové loutkové bílé vlády. Japonsko si nárokovalo území podél řeky Amur, celý Sachalin, Kamčatka a ruský majetek v Číně (CER). Japonsko však nemohlo tyto plány uskutečnit kvůli konfliktu s Američany, kteří si sami dělali nároky na Dálný východ a Sibiř, a kvůli vítězství bolševiků, kteří dokázali obnovit ruskou (sovětskou) státnost a armádu a tlačili na intervencionisty a jejich místní přísluhovače ze země.

Rusko se postupně oživuje, socialismus za Stalina získává národní, ruskou příchuť a stává se zosobněním ruské ideje. Je jasné, že tohle se pánům Západu nelíbilo. Rusové byli „odepsáni“ ze světových dějin již během první světové války.

Jak bylo Rusko a Japonsko rozehráno a postaveno proti sobě, bylo dobře popsáno v knize „Rusko a Japonsko: Play off!“. Ruský spisovatel Sergej Kremlev.

Potrava pro děla na Dálném východě

V období před vypuknutím 2. světové války anglo-američtí intrikáni (nyní s převahou Ameriky) opět hráli na „japonskou kartu“, směřující moc Japonského impéria proti Číně a Rusko-SSSR.

Na Západě roste další fáze krize kapitalismu. Mistři USA a Anglie zběsile připravují novou světovou válku, aby porazili a okradli konkurenty v rámci západního světa (především germánského a římského světa), zničili Rusko a získali jeho bohatství.

Na východě byla k úplnému zničení a drancování odsouzena obrovská Čína a Japonsko, které začaly projevovat nezávislost. Předtím muselo Japonsko hrát roli „klubu“ Západu, rozpoutat velkou válku v asijsko-pacifické oblasti (APR), okrádat místní země a udeřit na SSSR na Dálném východě. Aby se Rusko ocitlo mezi skálou a tvrdým místem: Německo (které sjednotilo téměř celou Evropu) na západě a Japonsko na východě. Poté plánovali stejným způsobem rozdrtit Japonsko nebo je donutit k úplné kapitulaci a odnést si to, co byli Japonci schopni v regionu ukořistit.

V důsledku toho došlo k „resetu“ světového kapitalistického, dravého a lichvářského systému založeného na úrocích z půjčky. Vytvářel se „nový světový řád“, vedený Amerikou a jejím mladším partnerem, Velkou Británií. Hlavní konkurenti Anglosasů ve světě – Němci, Rusové a Japonci – byli poraženi, navzájem se vyhladili, jejich bohatství se dostalo do správných rukou. Obnova zničené ekonomiky a infrastruktury v Evropě a Asii umožnila obnovit světovou ekonomiku, restartovat ji, dosáhnout nové technologické úrovně a znásobit kapitál a moc pánů Západu, vládnoucích domů Starého a Nového světa. .

K vyvolání velké války v Asii používají „japonský klub“. Anglosasové již dávno pochopili, že nejlepší je bojovat rukama někoho jiného, s „potravou pro děla“ někoho jiného, profitovat mimo jiné z dodávek zbraní, souvisejícího zboží, zdrojů, poskytování půjček, přijímání toků uloupených zlato.

S tichou podporou Spojených států zahájilo Japonsko v roce 1931 invazi do Číny. Japonci obsadili Mandžusko a vytvořili tam loutkový stát Mandžukuo. V roce 1937 Japonsko pokračovalo v ofenzivě proti Číně a obsadilo významnou část Říše středu, včetně jejího tehdejšího hlavního města Nanjing. Podle plánu vládců USA, po dobytí nejdůležitějších ekonomických oblastí Číny a současně s útokem nacistického Německa na SSSR, Japonsko vší silou zaútočí na Rusy na Dálném východě, přičemž okupuje Primorye a část Sibiře. To znamená, že Japonci museli hrát roli „potraviny pro děla“ pro Spojené státy.

Otočte se na jih

Japonská armáda zpočátku tuto myšlenku podporovala. Po odmítnutí u jezera Khasan (1938) a Khalkhin Gol (1939) však japonská vojensko-politická elita začala pochybovat o nutnosti upřednostnit expanzi na sever. Japonská elita je nespokojená s postavením Spojených států a Anglie od konce první světové války, kdy Japonsku nebylo umožněno maximálně profitovat na úkor Číny a Ruska. V Tokiu viděli: Západ nedovoluje Japonsku, aby se stalo dominantní silou v asijsko-pacifickém regionu, o což japonská elita usilovala.

Proto se Japonsko obrátilo na Německo, které chtělo změnit stávající světový řád. V roce 1936 uzavřelo Japonsko s Německem a Itálií pakt proti kominterně a v roce 1940 podepsalo spojeneckou smlouvu (Berlínský pakt). Spojené státy do toho nezasahovaly, protože vše bylo v rámci jejich plánu. Německo mělo rozpoutat velkou válku na západě (v Evropě), Japonsko – na východě (v Asii).

Japonská elita, zaměřující se na národní zájmy, se však ukázala být mazanější, než si ve Washingtonu a Londýně mysleli. Japonci si uvědomili, že chtějí svými mrtvolami vydláždít cestu k vítězství anglosaského světa. Japonci prokoukli Američany. A rozhodli jsme se hrát další hru. Hlavní úder by měl být zasazen na jihu proti západním zemím, které dobyly a kontrolovaly řadu důležitých území v Asii a Pacifiku. Naštěstí zde Západ neměl tak silnou pozici, metropole a hlavní základny byly daleko.

Japonsko dostalo příležitost k prvnímu, náhlému a silnému úderu, když mělo za zády základny na japonských ostrovech a v Číně. Pak by se dalo doufat v úplné vítězství Německa v Evropě a nad Ruskem, čímž se Anglie dostala do beznadějně pozice. A Spojené státy by musely jednat s Berlínem a Tokiem o „novém světovém řádu“.

Japonsko totiž stejně jako Německo nemělo možnost vyhrát dlouhou válku. Japonský vojensko-ekonomický potenciál byl mnohem nižší než schopnosti Amerického impéria a Velké Británie s jeho dominií a koloniemi (Kanada, Austrálie a Nový Zéland, Jižní Afrika, Indie). Proto také Japonci spoléhali na „blitzkrieg“ – náhlý a silný úder, který eliminoval nepřátelskou přesilu, především na moři a ve vzduchu, získal čas, který by jim umožnil dobýt rozsáhlá území a zdroje v asijsko-pacifické oblasti. . Pak jednejte podle okolností, možná se dohodnete se Spojenými státy.

Proto ta „záhada Prel Harbour“. Japonci to udělali po svém. Nehráli si na cizí hry a útočili na Rusko společně s Němci. Washington a Londýn si však také uvědomily, že Japonsko připravuje překvapivý útok. Sami proto Japonce vyprovokovali (ropné embargo, odmítnutí uzavřít oboustranně výhodnou dohodu především na úkor Číny) a Japonsko pak vyhlásili celému světu za proradného agresora. Podobné hodnocení akcí USA je uvedeno v článku S. Latysheva: „Pearl Harbor“: Rooseveltova strategická provokace na cestě ke globální dominanci.“

To znamená, že Anglosasové nedokázali postavit Japonce a Rusy proti sobě, jako v roce 1904. Ale z Japonců se stala „žlutá monstra“, která se musela za všechno zodpovídat! Včetně trestní politiky Spojených států v asijsko-pacifické oblasti. A v důsledku války bylo Japonsko oloupeno až na kost, obsazeno a přeměněno na „nepotopitelnou letadlovou loď“ Spojenými státy v Tichém oceánu u pobřeží Číny, Severní Koreje a Ruska.

Strategie USA a Japonska během druhé světové války je zajímavě popsána ve studii S. a E. Peresleginových „Pacific Premiere“.

Americký prezident Franklin Roosevelt podepisuje po japonském útoku na Pearl Harbor vyhlášení války Japonsku. 8. prosince 1941

Continue Reading

Previous Proč Velká Británie a USA oddalovaly otevření druhé fronty?